

A kislány felnézett rá. Szeme lobogott, mint a fáklya.

– Nagyon – mondta halkan.

A Krónikás elrántotta a kezét.

– De hát miért? Tulajdonképpen nem ismersz. Mit sajnálsz rajtam?

Eszter csillagszeme visszanézett.

– Ennyire nem sajnáltam senkit. Így nem beszélgettem senkivel. A bácsi azonban nagyon –

– Nagyon...? Folytasd.

– Nagyon ráfizetett.

– Mire, te kis rejtély. Mondd ki végre.

– A bácsi is tudja. Arra, hogy egyszer – régen – írni kezdett.

A Krónikás megdőbönt.

Eszter a kapukilincsre tette bal kezét. Mozdulatlanul állt a homályban.

– Sors – mondta halkan.

– Sors – ismételte a Krónikás.

Egyikük sem mozdult. Az utca sötét volt és csendes. Szemközt álltak, mozdulatlanul.

A Krónikás nem tudott elmenni.

Eszter nem tudott bemenni.

Percekig álltak, a szótlanság igézetében.

Aztán a kislány előre lépett.

– Kérem a bácsi kezét.

Zavartság.

De már a Krónikás ujjait fogta. Szótlanság álltak így. Talán sokáig.

– Ez a kéz... – suttogta Eszter és felnézett. Nem fejezte be. – Ami a legjobb, azt kívánom a bácsinak. Míg élek.

Aztán elengedte a Krónikás kezét. Belépett a kapun és lassan eltűnt a kert lombjai között.

A férfi lehajolva nézett utána, amíg csak a fehér alakot látta.

